

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.237/2014/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nagy Otília jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Sóczó Réka ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2013. december 2. napján kelt, 13.G.../2013/4. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2014. október 14. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 110 000 (Egyszáztízezer) Ft másodfokú perköltséget, az államnak - az illetékhatóság felhívására - 351 900 (Háromszázötvenegyezer-kilencszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A Miskolci Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) a 2012. szeptember 19. napján kelt, 13.G.../2011/25. számú ítéletével megállapította, hogy az I. r. alperes az E. Kft. „f.a.” (... szám alatti székhelyű) adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezése után az ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós gazdálkodó szervezet vagyona 7 000 000 Ft-tal csökkent.

Az ítélet indokolása szerint az I. r. alperesnek az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdésének a perben alkalmazandó 2010. június 14-én hatályos szövege szerinti, a gazdálkodó szervezet vezetőjének a hitelezőkkel szembeni magánvagyonára is kiterjedő polgári jogi kártérítési felelőssége azért állapítható meg, mert az adós társaság vezetőjeként annak fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében 2 000 000 Ft értékű vagyontárgyat leselejtezett, majd a leselejtezett vagyontárgyakat az üzletrészek reá

történő átruházását követően - az adós társaság egyszemélyi tulajdonosává és vezető tisztségviselőjévé vált - II. r. alperes részére ténylegesen átadta, aki azokat a saját hasznára értékesítette. Ezáltal az adós társaság hitelezői követeléseinek kielégítésére szolgáló vagyon 2 000 000 Ft értékben csökkent.

A Debreceni Ítéltábla a 2013. június 11. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozott Gf.III..../2012/10. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét - nem fellebbezett részében nem érintve - helybenhagyta.

A jogerős ítélet szerint a perben bizonyítást nyert, hogy az adós társaság üzletrészeinek átruházását követően az I. r. alperes által a cég iratainak és vagyonának a II. r. alperes részére történő átadás-átvételekor az adósnak - az I. r. alperes által is elismerten - ingó-, és ingatlan vagyona már nem volt, mivel a mintasál készletet az I. r. alperes az adós nyilvántartásából is kivezette, ezzel e készlet akkori értékével az adósnak a hitelezői tartozások kiegyenlítésére alkalmas vagyonát ténylegesen csökkentette.

A felperes az elsőfokú bírósághoz 2013. október 11. napján benyújtott keresetében kérte, hogy a bíróság a jelen per alperesét az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (6) bekezdése alapján kötelezze javára 4 399 278 Ft kártérítés és a perben felmerült költségei megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az E. Kft. 2010. június 11-ei kezdő időponttal indult 5.Fpk.05-2010-... számú felszámolási eljárást a Miskolci Törvényszék a 2012. november 21. napján jogerőre emelkedett 24. sorszámú végzésével befejezte, az adóst megszüntette. A végzésből megállapíthatóan az adós vagyona a felszámolási költségek fedezetére sem volt elegendő, így a felperesnek a felszámolási eljárásban bejelentett, és a felszámoló részéről visszaigazolt 4 399 278 Ft összegű hitelezői igénye a felszámolási eljárásban nem térült meg.

Mivel az I. r. alperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti vezetői kártérítési felelősségét a Miskolci Törvényszék - a Debreceni Ítéltábla Gf.III..../2012/10. számú ítéletével - jogerős ítéletében megállapította, hogy az alperes a felperes részére a felszámolási eljárásban meg nem térült hitelezői követelésével azonos mértékű kára megtérítésére köteles.

Alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte elsődlegesen a kereseti követelés elévülésére hivatkozva. E körben előadta, hogy mivel a jelen esetben - a felperes kereseti követelésének jogalapjaként hivatkozott jogerős bírósági döntés, a Debreceni Ítéltábla Gf.III.../2012/10. számú ítéletének meghozatala előtt - az adós felszámolása iránti eljárás már jogerősen befejeződött, a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése szerint a felperesnek a keresetlevelét a jogerős bírósági döntés napját követő naptól számított 60 napos jogvesztő határidőn belül kellett volna benyújtania. Mivel a Debreceni Ítéltábla jogerős határozata meghozatalának napja 2013. június 11. napja, a keresetindítási határidő az ezt követő napon megkezdődött, és - a törvénykezési szünetet figyelembe véve - a törvénykezési szünetet követő első munkanapon lejárt, ehhez képest a 2013. október 11. napján előterjesztett kereseti kérelem szerinti követelés elévült.

Érdemi ellenkérelmében alperes a kereseti követelés jogalapját és összecszerúságát is vitatta.

Arra hivatkozott, hogy a követelt összeggel nem tartozik, a társaság képviselőjeként a reá vonatkozó szabályok betartásával járt el, a társaság vagyonát a felszámoló rendelkezésére bocsátotta, nem vont el semmit a hitelezők kielégítési alapjának köréből.

Állításai bizonyítására indítványozta az E. Kft. „f.a.” felszámolását végző ... Pénzügyi Gazdasági és Szolgáltató Kft. által kijelölt P.I. felszámolóbiztos tanúkénti meghallgatását arra vonatkozóan, hogy a társaság vagyonának értékesítése milyen módon történt.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott 4. sorszámon meghozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperes részére 4 399 278 Ft-ot, valamint 484 000 Ft perköltséget.

Ítélete indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy az E. Kft. adós gazdasági társaság (a továbbiakban: adós) elleni felszámolási eljárás kezdeményezésére irányuló kérelem benyújtásának időpontjára tekintettel az adós elleni felszámolási eljárásban (így a jelen perben is), még a Cstv. 2012. március 1-jét megelőzően hatályos rendelkezéseket, így - az utóbb a 2011. évi CXCVII. törvénnyel 2012. március 1. napjával hatályon kívül helyezett - 63. § (3) bekezdését kellett alkalmazni.

Abban egyetértett az alperessel, hogy miután az adós gazdálkodó szervezettel szemben folyamatban lévő felszámolási eljárás jogerős lezárásáig, azaz 2012. november 21. napjáig az alperes ellen a Cstv. 33/A. §-a alapján folyamatba tett perben jogerős döntés még nem született, így a marasztalási kereset előterjesztésére nyitva álló jogvesztő perindítási határidőt valóban a Cstv. 63. § (4) bekezdése alapján kellett számítani.

Jogértelmezése szerint azonban a Cstv. 63. § (4) bekezdésének szövege csupán azt mondta ki, hogy e jogvesztő határidő kezdő napja a Cstv. 33/A. §-a szerinti jogerős bírósági döntést követő nap, arra azonban nem adott iránymutatást, hogy e kezdő napnak a jogerős bírósági döntés kihirdetését (Pp. 218. §), vagy a kézbesítését (Pp. 219. §) követő napot kell-e tekinteni.

Az elsőfokú bíróság abból kiindulva, hogy a Cstv. 6. § (3) bekezdése értelmében azokban az eljárási kérdésekben, amelyeket a Cstv. külön nem szabályoz, a Pp. rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni, a Cstv. 63. § (4) bekezdésének eltérő rendelkezése hiányában a perindítási határidőt - a Pp. 228. § (1) bekezdésére figyelemmel - mely szerint az a határozat, amely fellebbezéssel nem támadható meg, a kihirdetésével emelkedik jogerőre, azok a határidők azonban, amelyeket a határozat jogerőre emelkedésével kell számolni, a határozatnak a féllel történt közlésétől (Pp. 219. §) kezdődnek - a Debreceni Ítéltábla jogerős ítéletének felperes részére történt szabályszerű kézbesítését követő naptól kellett számítani. Ez a nap 2013. augusztus 24-e volt, így a felperes a 60 napos jogvesztő keresetindítási határidőt a keresetlevelének 2013. október 11. napján történő benyújtásával nem mulasztotta el.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét érdemben vizsgálta, és azt megalapozottnak találta.

A felperes a perben okirattal igazolta, hogy az adós ellen folyamatban volt felszámolási eljárásban összesen 4 399 278 Ft hitelező igényt jelentett be, amelyet a felszámoló 2010. október 14. napján teljes összegben vissza is igazolt.

A per iratai között fellelhető a Miskolci Törvényszék 5.Fpk.05-2010-.../24. számú jogerős végzése alapján megállapította, hogy a felszámolás eredményeként a felperesnek ez a követelése egyáltalán nem térült meg.

A tények megállapítását követően alaptalannak találta alperesnek azt a védekezését, mely szerint őt nem terheli felelősség a felperesi hitelezői igény kielégítésének elmaradásáért. Ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy a Cstv. 33/A. §-a alapján az alperes ellen indított előzményi perben az alperesnek a vezetői kártérítési felelősségét és ezzel összefüggésben az adós gazdasági társaság vagyonában 7 000 000 Ft vagyonsökkenés bekövetkezését megállapító ítélet jogereje folytán a Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében a jelen perben alperes már nem tehetette vitássá sem a Cstv. 33/A. §-a, sem a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (3) bekezdése alapján fennálló felelősségét, sem pedig az azzal összefüggésben általa előidézett vagyonsökkenés mértékét.

Erre tekintettel alperesnek az e körben előterjesztett bizonyítási indítványai teljesítését az elsőfokú bíróság, mint sürgősségi elutasította.

Abból az okból pedig, hogy a felperes ki nem elégített hitelezői igénye nem haladta meg az alperes által okozott 7 000 000 Ft vagyonsökkenés mértékét, az elsőfokú bíróság a perrel érintett felszámolás elrendelésekor hatályos Cstv. 63. § (3) bekezdése alapján kötelezte az alperest a kereset szerinti 4 399 278 Ft összegű hitelezői követelés megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és elsődlegesen elévülés okán a per megszüntetését, másodlagosan a felperes keresetének elutasítását, és az alperes perköltségeiben való marasztalását kérte.

Fellebbezésében megismételte a keresetlevélnek a 2013. október 11. napján történő benyújtása alapján a felperes részéről a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése szerinti jogvesztő perindítási határidő elmulasztásával kapcsolatos álláspontját.

Az elsőfokú bíróságnak az ítéletében kifejtett ezzel kapcsolatos jogi érvelésével nem értett egyet. Fellebbezési érvelése szerint a Cstv. 33/A. § (6) bekezdése a keresetindítási határidő kezdő időpontját egyértelműen a jogerős bírói döntés meghozatalának napját követő napban jelöli meg, ami a jelen esetben a Debreceni Ítéltábla Gf.III.../2012/10. számú ítélete meghozatalának napját, 2013. június 11. napját követő nap.

Érvelt azzal is, hogy mivel a felperes a 2013. június 11. napján kelt határozat kihirdetésénél jelen volt, így vele szemben a határozat joghatályosan közlésre került, a követelés előterjesztésére nyitva álló határidő tehát a kereset benyújtásakor már eltelt.

Az alperes ezen túlmenően a fellebbezésében is megismételte azt a védekezését, miszerint a követelt összeggel nem tartozik, a társaság képviselőjeként a rávonatkozó szabályok betartásával járt el, a társaság vagyonát a felszámoló rendelkezésére bocsátotta, és nem vont el semmit a hitelezők kielégítési alapjának köréből.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére kötelezését kérte.

A fellebbezés érveléseivel szemben teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtetteket arra vonatkozóan, hogy az adott esetben a 60 napos jogvesztő keresetindítási határidőt miért nem mulasztotta el.

Az alperes egyéb fellebbezési hivatkozásaira pedig az volt a válasza, hogy az eljárás jelenlegi szakaszában azokra már alappal hivatkozni nem lehet.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jelen perbeli jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg. A megállapított tényállásból levont jogi következtetéseivel, érdemi döntésével és annak indokolásával az ítélet tábla - azok részletes megismétlését mellőzve - maradéktalanul egyetértett, ezért a Pp. 254. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően csupán utal arra, hogy az elsőfokú ítéletet indokai alapján hagyta helyben a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint.

Az alperes fellebbezésével összefüggésben azonban az ítélet tábla szükségesnek tartja az alábbiak kiemelését.

A fellebbezés kapcsán elsőként az ítélet táblának is abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy felperesnek a Cstv. 33/A. § (6) bekezdésére alapítottan, az alperes marasztalására irányuló keresete előterjesztésére megállapított törvényi határidő kezdő időpontját hogyan kell helyesen meghatározni, és ahhoz viszonyítva a felperes a jogvesztő határidőn belül nyújtotta-e be a keresetét.

A hitelezői kérelem bírósághoz érkezése időpontjára tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akként, miszerint a jelen perben még „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló többször módosított 1991. évi XLIX törvény (Cstv.) 2010. február 5-én hatályban volt rendelkezéseit kellett alkalmazni.

A Cstv. perbeli időszakban hatályos - a 2009. évi LI törvény 48. §-ával 2009. szeptember 1. napjával módosított - 63. § (3) és (4) bekezdése [egyébként a Cstv.-nek a 2011. évi CXCVII. törvénnyel 2012. március 1. napjával a 33/A. § (6) bekezdésébe áthelyezett, jelenleg hatályos rendelkezéseivel azonosan] a társaság volt vezetőjével szemben a Cstv. 33/A. § szerinti perben jogerősen megállapított felelősségen alapuló igényérvényesítésre kétféle kezdő időpontot határozott meg, attól a ténytől függően, hogy a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig a 33/A. § szerinti perben született-e jogerős bírósági döntés.

Amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította az adott esetben a Cstv. 63. § (3) bekezdése szerinti jogvesztő határidő számítására a Cstv. 63. § (4) bekezdése az irányadó.

Ennek az elsőfokú bíróság által közölt indokait az ítélet tábla - a Kúria Gfv.VII.30.279/2013. számú, a Kúriai Döntések 2014/9. számában 279. számon közzétett felülvizsgálati döntésében kifejtettekre utalva, az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálatától hivatalból, elektronikus úton beszerzett közlemény alapján - annyiban pontosítja, hogy a Miskolci Törvényszéknek az E. Kft „f.a.” felszámolása megszüntetéséről szóló jogerős végzése Cégléletről történt közzétételére 2012. december 5. napján került sor, eddig az időpontig a felperes által az alperes ellen a Cstv. 33/A. §-a alapján a Miskolci Törvényszéken indított G..../2011 számú perben a Debreceni Ítélet tábla Gf.III..../2012/10. számú jogerős döntése még nem született meg.

A Cstv - jelen ügyben alkalmazandó - 63. § (4) szerint ilyen esetben a (3) bekezdésben meghatározott jogvesztő határidő kezdő napja a 33/A. § szerinti jogerős bírósági döntés napját követő nap.

Az alperes e körben kifejtett fellebbezési hivatkozásával szemben az ítélet tábla az elsőfokú bíróság jogértelmezésével értett egyet abban, hogy a Cstv. 63. § (4) bekezdésében foglalt, a 33/A. § szerinti jogerős bírósági döntés napján, a hitelezőnek a Cstv. 33/A. §-a szerinti vezetői felelősséget megállapító másodfokú jogerős ítéletről való tudomásszerzése napját kell tekinteni, amely a jelen esetben azzal az időponttal azonos, amikor a felperes a Debreceni Ítélet tábla Gf.III..../2012/10. számú jogerős ítéletét átvette.

E jogértelmezés helytállóságát az alábbiak indokolják.

Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (1) bekezdése kimondja, mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése, az eljárási garanciákon túl a bírósághoz fordulás jogát foglalja magában. Az alapvető jogból következően az államra az a kötelezettség hárul, hogy - egyebek között - a polgári jogi jogok és kötelezettségek (a polgári joginak tekintett jogviták) elbírálására bírói utat biztosítson. Ez a rendelkezés azonban - az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésre figyelemmel - nem jelent korlátozhatatlan alanyi jogot a perindításra.

A keresetindítás határidőhöz kötése a bírósághoz fordulás alapjogának alkotmányos korlátozása, amelyet az Alkotmánybíróság összefüggésbe hozott a jogállamhoz tartozó jogbiztonság [1949. évi XX törvény 2. § (1) bekezdés] érvényesülése követelményével is (185/B/1991/3. AB).

Ezek az alapvető jogok és elvek értelemszerűen érvényesülnek a bírósági útra tartozó valamennyi jogérvényesítésre.

A Cstv. 33/A. §-nak a törvénybe - a 2006. évi VI. törvény 14. §-ával 2006. július 1-jétől - történő beiktatásával a törvényalkotó a gazdálkodó szervezet vezetőinek a hitelezőkkel szembeni, magánvagyonukra is kiterjedő - de alapvetően polgári jogi kártérítési - önálló felelősségét teremtette meg arra az esetre, ha a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el.

E felelősségi forma „rendkívüli” jellegét a törvényalkotó - a módosító törvény 14. §-hoz fűzött részletes miniszteri indokolás szerint - kifejezésre juttatta abban is, miszerint e felelősségi szabály alapján a vezető tisztségviselővel szembeni igény érvényesítésére maga a Cstv. speciális, kétlépcsős eljárást szabályoz, előírva, hogy külön pert kell indítani a felelősség megállapítására, illetve külön perben van lehetőség a hitelezőknek a ki nem elégített követelésük erejéig kérni a vezető tisztségviselő marasztalását.

A felszámolási eljárás alatt a felszámoló, illetve a hitelező jogosult perben annak megállapítását kérni, hogy az adós vezetője (vezetői) kötelezettségüket megszegve jártak el, és emiatt az adós vagyona alapján meghatározott összeggel csökkent (megállapítási per - a Cstv. új 33/A. §-a). E perben a bíróság a felelősség megállapítása mellett megállapítja azt az összeget is, amelynek későbbi teljesítésére a vezető kötelezhető.

Az első lépcsőben kerül feltárára a felelősség megállapításához szükséges tényállás, így ezen perben kell lefolytatni mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében a

szükséges bizonyítási eljárásokat. A bizonyítékokkal, iratokkal és információval a felszámoló rendelkezik, így célszerű, hogy a megállapítási pert ő indítsa, ugyanakkor szükségtelen a hitelező keresetösségi jogát kizárni.

A felszámolás jogerős lezárását követő jogvesztő határidőn belül a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezők - fennálló követelésük erejéig - a teljesítés iránt indíthatnak pert (marasztalási per - a Cstv. új 63. § (3) bekezdése).

A marasztalási perre a felszámolás jogerős lezárását követően kerülhet sor, vagyis akkor, amikor realizálódik a vezető felelőssége a hitelezőkkel szemben. Ez a felelősség másodlagos, csak és kizárólag az adós vagyonából ki nem elégített olyan követelések tekintetében áll fenn, melyek kielégíthetőek lettek volna (nem csökkent volna az adós vagyona), ha a vezető nem sérti meg a rá irányadó előírásokat. Ezen perben a helytállási kötelezettség hitelezők közötti arányos megosztására, az egyes hitelezőket megillető összeg meghatározására kerül sor.

Mindezekből leszűrhető: a Cstv. 33/A. §-a alapján indítható per és - az adott esetben - a Cstv. 63. § (3) bekezdése szerint kezdeményezhető per valójában egy igényérvényesítési folyamat részei, amelyeknek külön perekként való szétválasztása - a módosító törvény indokolása szerint - részben célszerűségi, részben jogpolitikai megfontolások alapján történt.

A Cstv. 63. § (3) bekezdése szerint az ilyen kereset előterjesztésére jogosult hitelezők számára a vezető tisztségviselővel szembeni kártérítési igény azonban csakis a Cstv. 33/A. § alapján indult perben hozott, a vezető felelősségét megállapító ítélet jogerőre emelkedésével jut az érvényesíthetőség létszakába.

Mivel a Cstv. a marasztalási kereset előterjesztésére jogosult hitelezők között nem tesz különbséget abban a tekintetben, hogy a megállapítási perben részt vett-e, vagy sem, az ítéletábra álláspontja szerint a Cstv. 63. § (4) bekezdésében foglalt jogerős bírósági döntés napján azt az időpontot kell érteni, amikor a vezető felelősségét megállapító jogerős ítéletről valamennyi érintett hitelező hitelt érdemlően tudomást szerezhet.

Az ítéletről való hitelt érdemlő tudomásszerzésnek, a Pp. 219. § (5) bekezdése értelmében nem csupán a felek, hanem más érdekeltet vonatkozásában is, kizárólag annak a Pp. 219. § (1) bekezdése szerinti kézbesítése tekinthető.

Mindezekre tekintettel nem volt jelentősége annak, hogy az adott esetben a megállapítási pert kezdeményező hitelező terjesztett elő az alperes marasztalása iránti keresetet, aki az ítéletábra Gf.III.30.754/2012/10. számú jogerős ítéletének kihirdetésekor jelen volt.

A Cstv. 63. § (3) bekezdésében írt perindítási határidő (4) bekezdése szerinti kezdő időpontjának megállapítása szempontjából ugyanis valóban csak annak van relevanciája, hogy a megállapítási pert kezdeményező hitelező a jogerős döntésről, a Pp. 228. §-ának tételes rendelkezése értelmében, valóban csak a jogerős határozatnak a vele történt szabályszerű közlésével, vagyis annak kézbesítésével szerezhet hitelt érdemlően tudomást.

Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor azt megállapítva, hogy a Debreceni Ítéletábra Gf.III..../2012/10. számú ítéletét a felperes részére 2013. augusztus 23. napján kézbesítették, az alperes marasztalására irányuló per kezdeményezésére a felperes

számára nyitva álló, a Cstv. 63. § (3) bekezdésében meghatározott 60 napos jogvesztő határidő kezdő időpontjának az ezt követő napot, 2013. augusztus 24-én tekintette, és ehhez képest állapította meg azt, miszerint a felperes 2013. október 11-én előterjesztett keresetlevele határidőn belül érkezett meg az elsőfokú bírósághoz.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján, a vezető marasztalására irányuló per kezdeményezésére nyitva álló 60 napos jogvesztő határidő kezdő időpontját illetően az elsőfokú bírósággal azonos jogi álláspontot foglalt el a Fővárosi Ítéletábra is, a Kúria határozatainak adatbázisában közzétett 16.Gf.../2012/2. számú határozatában.

Mindezek miatt alperesnek a per megszüntetése iránti fellebbezési kérelme nem volt teljesíthető, amellyel kapcsolatosan az ítéletábra megjegyzi, hogy az alperes a permegszüntetés indokaként egyébként is az igény elévülését állította, ami azonban nem létesít perakadályt, így az elévülés nem vezethet a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítására, ezáltal a per megszüntetésére sem [4/2003.Polgári jogegységi határozat VI.].

Az alperes alaptalanul támadta a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletét annak érdemét illetően is.

Az alperes felelősségét az elsőfokú bíróság a 13.G..../2011/25. számú ítéletével megállapította, azt a Debreceni Ítéletábra a Gf.III..../2012/10. számú ítéletével helyben hagyta, ezáltal jogerőre emelkedett. Ehhez az ítélethez fűződő jogerő (Pp. 229. §) folytán a jelen marasztalás iránti perben az alperes a fellebbezésében már nem hivatkozhat arra, hogy felelőssége nem áll fenn, mivel az ennek alátámasztására a fellebbezésben felhozottak a felelősség jogalapja körében vizsgálhatók. A marasztalási perre a felszámolás jogerős lezárását követően kerülhet sor, vagyis akkor, amikor realizálódik a vezető felelőssége a hitelezőkkel szemben. Ezen perben csak és kizárólag a megállapítás iránti perben hozott jogerős ítélet szerinti vagyonsökkenésből a keresetet előterjesztő hitelező(k) irányában az alperes helytállási kötelezettsége hitelezők közötti arányos megosztására, az egyes hitelezőket megillető összeg meghatározására kerülhet sor, a felelősség jogalapja azonban ismételten nem vizsgálható (így foglalt állást a Pécsi Ítéletábra is a Kúria határozatainak adatbázisában közzétett Gf.IV.30.137/2013/6. számú határozatában).

Azt pedig az elsőfokú bíróság - a fellebbezés által sem vitatottan - helyesen állapította meg, hogy, miután az alperes - vezetői felelősségének megállapítását eredményező - magatartásával előidézett vagyonsökkenés mértékét a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezői igénye nem haladja meg, és a Cstv. 63. § (3) bekezdésében írt, jogvesztő határidőben a felperes egyedüli hitelezőként terjesztett elő marasztalási keresetet, az alperes a felperes javára a kereseti kérelmében érvényesített összeg egészében marasztalható volt.

Az alperes fellebbezése nem volt eredményes. Ezért a másodfokú eljárásban is pervesztesként, az ügyvédi költségből eredően keletkezett saját másodfokú perköltségét magának kell viselnie, és a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperesnek a jogtanácsosi munkadíjból származó másodfokú

perköltségét. Ennek összegét az ítélet tábla a Pp. 79. § (1) alapján hivatalból, a Pp. 75. § (2) bekezdésére figyelemmel, 4 399 278 Ft másodfokú pertárgyérték alapul vételével, „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja, (5) bekezdése szerint, 110 000 Ft-ban állapította meg, és az alperest ennek megfizetésére kötelezte a Pp. 217. §(1) bekezdése szerinti teljesítési határidőben.

Az alperesnek illetékfeljegyzési joga folytán a fellebbezésén le nem rótt, a fellebbezési érték alapján „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII törvény 42. § (1) bekezdés szerinti mértékű (8%), 351 900 Ft fellebbezési eljárási illetéknek az állam részére történő megfizetésére kötelezése pedig a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén, és 15. § (1) és (3) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2014. október hó 14. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Riczu András sk előadó bíró, Dr. Görög Attila sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó